

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permisiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Secția a treia

CAUZA BOGDAN ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 21750/04)

Hotărâre

Strasbourg

26 ianuarie 2010

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În cauza Bogdan împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din: Josep Casadevall, *președinte*, Elisabet Fura, Corneliu Bîrsan, Alvina Gyulumyan, Egbert Myjer, Luis López Guerra, Ann Power, *judecători*, și Santiago Quesada, *grefier de secție*,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 5 ianuarie 2010,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 21750/04 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, domnul Constantin Bogdan („reclamantul”), a sesizat Curtea la 5 aprilie 2004, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („convenția”).

2. Guvernul român („Guvernul”) a fost reprezentat de agentul guvernamental, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. La 15 noiembrie 2006, președintele secției a treia a hotărât să comunice Guvernului cererea privind durata procedurii. În conformitate cu dispozițiile art. 29 § 3 din convenție, acesta a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

4. Reclamantul s-a născut în 1957 și locuiește în București.

5. La 23 septembrie 1994, N.B., tatăl reclamantului, a depus plângere penală la Judecătoria Strehaia, împotriva lui G.M. pentru lovire sau alte violențe, solicitând despăgubiri pentru prejudiciu.

6. La 19 ianuarie 1995, la cererea lui N.B. de strămutare a dosarului la altă instanță, Curtea Supremă de Justiție a trimis cauza la Judecătoria Timișoara. La 21 februarie 1995, cauza a fost înregistrată la această din urmă instanță.

7. La 26 aprilie 1995, pe lângă plângerea penală, tatăl reclamantului a introdus și acțiune civilă în cadrul procesului penal. 8. La 31 mai 1995, Judecătoria Timișoara s-a pronunțat, achitându-l pe G.M. pe motiv că dovezile aduse în cauză nu justificau pretențiile lui N.B. Prin urmare, a respins capătul de cerere referitor la despăgubiri.

9. Prin hotărârea definitivă din 15 ianuarie 1996, Tribunalul Timiș a respins apelul lui N.B. și a confirmat hotărârea instanței inferioare.

10. La o dată necunoscută, la cererea lui N.B., procurorul general a introdus la Curtea Supremă de Justiție recurs în anularea hotărârii definitive din 15 ianuarie 1996 pe motiv că hotărârea încălcă în mod grav legea prin interpretarea inexactă a dovezilor, în special a raportului medico-legal.

11. În hotărârea definitivă din 27 mai 1997, Curtea Supremă a admis apelul, a casat cele două hotărâri ale instanțelor ordinare și a retrimis cauza la Parchetul de pe lângă Judecătoria Strehaia pentru investigații suplimentare.

12. La 13 aprilie și 9 octombrie 1998, Parchetul de pe lângă Tribunalul Mehedinți a admis plângerile reclamantului privind existența unor amânări nejustificate în cadrul cercetării penale. Reclamantul a continuat acțiunea după decesul tatălui său.

13. La 25 februarie 1999, același parchet a decis neînceperea urmăririi penale împotriva lui G.M. pe motiv că probele adunate nu confirmau săvârșirea unei infracțiuni de către acesta din urmă.

14. Cu toate acestea, la 18 iunie 1999, atunci când rezoluția respectivă a fost contestată de reclamant, parchetul a anulat rezoluția și a retrimis cauza la Poliția Mehedinți pentru cercetări suplimentare.

15. La 2 martie 2000, parchetul și-a menținut rezoluția anterioară privind neînceperea urmăririi penale împotriva lui G.M. Cu toate acestea, la 16 mai 2001, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova a anulat rezoluția din 2 martie 2000.

16. La 12 octombrie 2001, Parchetul de pe lângă Tribunalul Mehedinți a confirmat rezoluțiile sale anterioare. În urma plângerilor reclamantului, această rezoluție a fost menținută de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova la 26 iunie 2002 și de Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție la 11 aprilie 2003.

17. Ulterior, la 19 mai 2003, reclamantul a introdus o acțiune în fața Judecătoriei Strehaia pentru anularea rezoluțiilor pronunțate de parchete.

18. Prin hotărârea din 1 septembrie 2003, instanța a confirmat rezoluția adoptată de parchet, pe motiv că un nou aviz medico-legal din 24 septembrie 2001 a contrazis constatările anterioare privind trauma pe care N.B. pretinde că a suferit-o și, în condițiile respective, nu se putea stabili vinovăția lui G.M.

19. Această hotărâre a fost confirmată în urma unui apel introdus de reclamant, prin hotărârea definitivă din 24 octombrie 2003 a Tribunalului Mehedinți.

ÎN DREPT

I. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 6 § 1 DIN CONVENȚIE

20. Reclamantul s-a plâns de rezultatul și durata procedurii, pe care a considerat-o incompatibilă cu cerința „termenului rezonabil”, prevăzută la art. 6 § 1 din convenție, formulat după cum urmează:

„Orice persoană are dreptul la judecarea [...] într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță [...], care va hotărî [...] asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil [...]”

21. Guvernul a contestat acest argument. A susținut că nu au existat perioade de inactivitate care să poată fi imputate autorităților și că cererea introdusă de tatăl reclamantului pentru strămutarea dosarului la altă instanță a cauzat o anumită întârziere.

22. Perioada care trebuie luată în considerare a început la 26 aprilie 1995, atunci când, tatăl reclamantului a introdus și acțiunea civilă în cadrul procesului penal, și s-a încheiat la 24 octombrie 2003. Astfel, aceasta a durat opt ani și jumătate pentru două grade de jurisdicție.

A. Cu privire la admisibilitate

23. Curtea constată că acest capăt de cerere cu privire la durata procedurii nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din convenție. De asemenea, Curtea constată că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibil.

24. În ceea ce privește celelalte capete de cerere, și anume capătul de cerere privind rezultatul procedurii în temeiul art. 6 § 1, având în vedere toate elementele de care dispune și în măsura în care este competentă să se pronunțe cu privire la aspectele invocate, Curtea consideră că acestea nu indică nicio pretinsă încălcare a drepturilor și libertăților stabilite în convenție sau în protocoalele la aceasta. Rezultă că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie respins în conformitate cu art. 35 § 3 și 4 din convenție.

B. Cu privire la fond

25. Curtea reiterează faptul că, în ceea ce privește caracterul rezonabil al duratei procedurii, acesta trebuie evaluat ținând seama de circumstanțele cauzei și în raport cu următoarele criterii: complexitatea cauzei, conduita reclamantului și a autorităților competente (a se vedea, printre multe altele, *Foley împotriva Regatului Unit*, nr. 39197/98, pct. 36, 22 octombrie 2002).

26. Curtea a constatat, în mod frecvent, încălcări ale art. 6 § 1 din convenție în cauze care au ridicat probleme similare celor din cauza prezentă.

27. După ce a examinat toate elementele care i-au fost prezentate, Curtea consideră că Guvernul nu a expus niciun fapt și niciun argument care să poată conduce la o altă concluzie în cauza prezentă. Având în vedere jurisprudența relevantă, Curtea consideră că, în speță, durata procedurii a fost excesivă și nu a respectat cerința „termenului rezonabil”.

Prin urmare, a fost încălcat art. 6 § 1 din convenție.

II. CU PRIVIRE LA APLICAREA ART. 41 DIN CONVENȚIE

28. Art. 41 din convenție prevede:

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

29. Reclamantul a solicitat 25 000 EUR pentru prejudiciul moral suferit.

30. Guvernul a considerat această pretenție excesivă.

31. Curtea consideră că reclamantul ar fi trebuit să își argumenteze prejudiciul moral. Pronunțându-se în echitate, acordă reclamantului 3 000 EUR pentru acest capăt de cerere.

B. Cheltuieli de judecată

32. De asemenea, reclamantul a solicitat 20 250 EUR pentru cheltuielile de judecată efectuate în fața instanțelor naționale și a Curții.

33. Guvernul a contestat aceste pretenții menționând că reclamantul nu a prezentat documente justificative pentru cheltuielile de judecată pretinse.

34. În conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant are dreptul la rambursarea cheltuielilor de judecată numai în măsura în care se stabilește caracterul real, necesar și rezonabil al acestora. În speță, ținând seama de faptul că reclamantul nu a prezentat documente justificative pentru cheltuielile de judecată pretinse, Curtea respinge cererea de rambursare a cheltuielilor de judecată efectuate în procedura din fața instanțelor naționale și a Curții.

C. Dobânzi moratorii

35. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* cererea referitoare la durata excesivă a procedurii admisibilă și inadmisibilă pentru celelalte capete de cerere;

2. *Hotărăște* că a fost încălcat art. 6 § 1 din convenție;

3 *Hotărăște*:

(a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din convenție, suma de 3 000 EUR (trei mii de euro), pentru prejudiciul moral, care trebuie convertită în moneda națională a statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății;

(b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, această sumă trebuie majorată cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

4. *Respinge* cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris, la 26 ianuarie 2010, în temeiul art. 77 § 2 și 3 din regulament.

Santiago Quesada
Grefier

Josep Casadevall
Președinte